

Skąd się wziął islam – 1

4 lipca 2024

Dżahilijja, tj. wieki ciemne, okres przedmuzułmański wedle islamu: „[...] [książę] Amr Ibn Luhajj miał pod swoją władzą demona z plemienia dżinów, imieniem Abu Salama. Dżin ten wskazał mu miejsce, w którym pod załamami pustynnego piasku spoczywały od czasów potopu posągi różnych bóstw czczonych w czasach Noego. Amr Ibn Luhajj wykopał je i wezwał Arabów, aby oddawali im cześć i czcili je tak, jak przedtem jednego Boga” [1].

Gdzie powstał islam [2]

Dżazirat-al-Arab (Wyspa Arabów) to półwysep między Zatoką Perską, Morzem Czerwonym i Morzem Arabskim. Powierzchnia 2,78 mln km² sprawia, że jest on największym półwyspem na świecie. Rzeczpospolita Obojga Narodów zajmowała powierzchnię 1 mln km², więc zmieściłaby się prawie trzy razy na Dżazirat-al-Arab. Półwysep ma klimat pustynny, w większości pokrywają go piaski i skaliste wzgórza. Region Hedżaz (albo Hidżaz) ciągnący się wzdłuż wschodniego brzegu Morza Czerwonego, to pasmo skalistych wzgórz długie na około tysiąc kilometrów. Plemiona

zamieszkujące te tereny były skłócone ze sobą, zwalczały się nawzajem, zanikały obyczaje i tradycja – narażone na wpływy chrześcijańskich, żydowskich i perskich myśli religijnych. Ustępowały dotychczasowe, przejmowane z pokolenia na pokolenie wierzenia, nowe nie znajdowały dostatecznej ilości wyznawców, by zahamować postępujący proces rozkładu struktur plemiennych, na miejsce tradycji i dotychczasowych obyczajów wkraczały czary, gusła i magia. Surowa przyroda, klimat, liczne choroby związane z trudnościami w utrzymaniu higieny sprawiły, że wierzono tam w rozliczne dżinny (duchy): złe od chorób i nieszczęść, dobre od ozdowień i baraki, czyli dobrego fartu. Przez półwysep prowadziły szlaki karawan, spotykające się w karawanserajach – miejscach przystosowanych do odpoczynku i wymiany towarów, zaopatrzonych w źródła wody. Jednym z ważniejszych takich miejsc była Mekka, założona w IV w. przez Kusaja. W Mekce osobliwością była wysoka kamienna budowla o kształcie zbliżonym do sześcianu z osadzonym w ścianie na zewnątrz czarnym kamieniem (około 18 cm [3]) zwanym Hadżar, możliwe, że będącym odłamkiem meteorytu lub szkłem impaktowym, powstałym w wyniku uderzenia meteoroidu na pustyni Ar-Rab al-Chali. Budowla, zwana Al Kaba była świątynią. Rytuały religijne odprawiane wokół świątyni składały się z pokłonów, modlitwy, obchodzenia świątyni, picia wody ze studni Zamzam i rzucaniu kamieniami w kolumny symbolizujące diabła [3].

W krajobrazie przemierzonym przez wiele dni przez karawany nocujące wśród pustynnych diun księżyc był lampą oświetlającą obozowisko, bogiem-towarzyszem płci męskiej, zegarem i kalendarzem: wyznaczał 360-dniowy rok księżycowy składający się z 12 miesięcy po 29/30 dni [4]. W Al-Kaba czczono 360 bożków – po jednym na każdy dzień. Słońce Szams było bogiem płci żeńskiej, w związku z księżycem miało trzy córki, ich imiona składały się na słowo „allah” – znaczące „bóg”.

W Mekce interesy miały się dobrze, pielgrzymi nawiedzali Al-Kabę, karawany przywoziły rozliczne towary, plemię Kurajszytów doskonale odnajdowało się w handlu i religii, sprawując nadzór

nad kultem (al-hidżaba), kontrolę nad studniami i zaopatrzeniem pielgrzymów w wodę (as-siqaja), dystrybucją prowiantu wśród pielgrzymów (ar-rifada) i innymi funkcjami w czasie pokoju i wojny [5]. Kurajszytą był Abdallah („sługa Allaha”), który zszedł z tego świata około roku 570 naszej ery; jego syn Mahomet (po arabsku Muhammda, Mohammed) urodził się jako pogrobowiec. Uczuciem matczynym mógł się cieszyć jedynie do szóstego roku życia, potem za ojcem podążyła matka. Mahomet został sierotą, wychowywali go krewni. Bogata Kurajszytka Chadidża po śmierci męża prowadziła swoje interesy, wysyłając na szlak karawany handlowe – do udziału w nich zatrudniła Mahometa. Niebawem poślubił ją, mimo że była starsza od niego o 15 lat [6]. Kiedy Mahomet miał dziewięć, (inne źródła: dwanaście) lat, poznał Bahirę [7] w mieście Bosra (także Basra) w Syrii w czasie podróży karawany mekkańskiej, gdy towarzyszył swojemu wujowi Abu Talibowi ibn Abd al-Muttalibowi. Gdy karawana przechodziła obok celi mnicha, zaprosił on kupców na ucztę. Goście przyjęli zaproszenie, pozostawiając chłopca do pilnowania wielbłądów, ale Bahira nalegał, aby wszyscy członkowie karawany przyszli do niego w odwiedziny. W ten sposób mały Mahomet znalazł się u Bahiry. Następnie miało dojść do cudownego zdarzenia pokazującego mnichowi, że Mahomet w przyszłości stanie się prorokiem. Chmury miały nagle ocienić Mahometa. Bahira ujawnił wujowi chłopca, Abu Talibowi swoją wizję dotyczącą przyszłości Mahometa, oraz ostrzegł wuja, by chronił siostrzeńca przed Żydami (według wersji Ibn Sada), bądź przed Cesarstwem Bizantyńskim (według Al-Tabariego). Zarówno Ibn Sad, jak i Al-Tabari odnotowali, że Bahira odnalazł zapowiedź o nadejściu Mahometa w ich zdaniem oryginalnych i prawowitych ewangeliach, które posiadał. Według tych muzułmańskich pisarzy chrześcijanie zniekształcili ewangelie w częściach dotyczących rzekomych odniesień do Mahometa [7].

Syria była w tych czasach rozwiniętym krajem chrześcijańskim wtopionym w kulturę basenu Morza Śródziemnego. Syryjscy chrześcijanie przekazali Arabom swój alfabet. Za dzieciństwa

Mahometa nie istniała jeszcze żadna książka napisana w języku arabskim, który służył do pisania poezji i ksiąg handlowych.

Głoszenie nowej religii

W 610 roku n.e., po pierwszych „objawieniach”, Mahomet rozpoczął swą działalność publiczną. Zaczął głosić, że jest Wysłannikiem Boga Jedyne. W swoich mowach obiecywał, że o ile społeczność pójdzie za nim, to w odbudowanym społeczeństwie nie będzie słabych cierpiących z powodu silnych, kobiety nie będą uciskane ani poniewierane, a ułomni znajdą swoje miejsce w plemieniu, które będzie im pomagać, chronić ich i bronić. Po śmierci zaś wyznawcy jedynego boga Allaha znajdą się w raju, gdzie będą żyli wiecznie w pokoju i dostatku. Idee głoszone przez niego w ukryciu w latach 610-613 znajdowały posłuch przede wszystkim u ubogich i słabych, ale zjednały mu zaledwie 45 zwolenników [5]. Bogaci widzieli w nim nie Proroka, lecz burzyciela dotychczas obowiązującego porządku, który, opierając się na maluczkich, chce przejąć władzę. Tymczasowo skończyło się na tym, że pośród ciągle trwających wojen religijnych, prześladowany przez własne plemię, po około trzyletnim pobycie w ufortyfikowanej dzielnicy stryja Abu Taliba, Mahomet uciekł ze swymi wyznawcami z Mekki do miasta, które zwało się wówczas Yatrib. Dla uczczenia pobytu Mahometa, który nie znalazł posłuchania we własnym plemieniu, nazwano miasto Yatrib „Mediną” – miastem Proroka. Pierwszą muzulmanką została Chadidża. Ucieczka, po arabsku „hedżir” albo „hidżira” miała miejsce 16 lipca 622 roku n.e. Od daty tego wygnania rozpoczęto liczenie ery muzulmańskiej. Dlatego mówi się „tego a tego roku hedżir”. Po osiedleniu się w Yatrib (Jasrib) Mahomet głosił dalej „słowo boże”, liczba wyznawców rosła bardzo szybko, nowa wiara zataczała coraz szersze kręgi, obejmowała we władanie coraz nowe plemiona. Tym, którzy nie chcieli się nawrócić dobrowolnie, pomagano mieczem, a ich mienie, żony, córki i synów stawały się łupami zwycięzców. Nie można wykluczyć, że nadzieja na łupy rozpałała płomień nowej

wiary, który rozszerzał się tak szybko, że już w 8 roku hedżir Mahometanie zdobyli Mekkę.

W dwa lata później, w 10 roku hedżir, 8 czerwca 632 roku n.e., Mahomet zmarł w wieku około 62 lat, pozostawiając po sobie „Koran”, czyli „słowo boże” zawarte w 114 surach-rozdziach, na które to rozdziały składa się łącznie 6626 wersetów. Mahomet miał parę dziesiątków żon (około sześćdziesięciu) i nałożnic, ale tylko przy najmłodszej żonie, dwunastoletniej Aiszy poślubionej w wieku 9 lat miewał objawienia. Między innymi objawiał mu się archanioł Gabriel brodaty i wielki jak góra, nieznoszący woni czosnku. Mahomet był niepiśmienny, zapisy były tworzone przez sekretarzy. Ponieważ był analfabetą, „otoczył się sekretarzami, wśród nich był uczony Żyd Abdallah Ibn Salam ze szczepu Kainukaa. Ten Abdallah, tudzież inni Żydzi pomagali Mahometowi w układaniu objawień „Koranu” i niewierni Arabowie wyrzucali mu nieraz, że „jest uchem, i że go nie anioł Gabrjel, lecz człowiek poucza” [8]. Ta obecność sekretarzy-Żydów spowodowała powstanie teorii, że islam został zaszczerpiony plemionom arabskim, żeby nie przyłgnęli do chrześcijaństwa. „Odrębną religię dla Arabów przypisuje się zwykle Mahometowi (570-632), jednakże ostatnie studia wykazują, że [...] religia muzułmańska jest tylko wariantem judaizmu dostosowanego do kultury i zwyczajów Arabów. Przypuszczać też można, że w ten sposób Żydzi chcieli nie dopuścić do nawrócenia się Arabów na wiarę chrześcijańską, a jednocześnie zbliżyć ich do siebie, gdyż przez całą swą historię zawsze musieli współżyć z Arabami [...] Podejrzenia co do tego są bardzo dawne, ale dopiero w ostatnich latach [...] ukazało się wiele poważnych studiów na ten temat. Niestety [...] po Soborze Watykańskim Drugim [...] wiele najważniejszych i najpoważniejszych studiów nad islamem brutalnie i systematycznie zwalcza się aż do dziś. [...] I tak na przykład, wspaniałe dzieło osiemsetstronicowe pewnego mnicha, który je opracował i wydał drukiem pod pseudonimem Abd Oul-Masih Al-Ghalawiry, L'eclosion de l'islam et la personne de Mohammed, dwa tomy [...] zostały w całości spalone z rozkazu przełożonych

[...] zgromadzenia i zachowało się tylko kilka egzemplarzy. A druga praca tegoż autora, ale wydana po kryjomu i pod innym pseudonimem, a mianowicie: Sadeo Khairouddin, Les Miracles, także została spalona z rozkazu przełożonych zakonnych (co za wstyd dla Kościoła), ale autor uratował rękopisy i zdołał je wydać ponownie. Oba te dzieła wystarczają, aby położyć kres mitowi, jakoby Mahomet miewał objawienia. [...] »Koran« jest mieszanką różnych starych tradycji religijnych Wschodu i Starego Testamentu, a więc judaizmu i mozaizmu, a dostosowaną do mentalności i życzeń Arabów i tak zredagowany, aby jednocześnie usposobić Arabów przeciwko wierze chrześcijańskiej, czyli jest to »odtrutka« na chrześcijaństwo [9]”.

Jeden z sekretarzy Mahometa [...] powiedział, że Mahomet czasem pozwala mu poprawiać jego mowy, gdy ten spisuje jego koraniczne objawienia. W wyniku tego sekretarz utracił wiarę, a Mahomet kazał mu obciąć głowę [10].

Oprócz „Koranu” (w jednej wersji z Mekki, w drugiej z Medyny) pozostała po Mahomecie „Sunna” składająca się z dwóch zbiorów tekstów: „Sira” (biografia Mahometa) i „Hadith” („Hadisy”). „Hadisy” są zbiorem krótkich przypowieści, opowiadających co w danej sytuacji Mahomet powiedział lub zrobił. Na podstawie tej trylogii opiera się szariat – prawo islamskie definiujące również cywilizację islamu. Części trylogii nie są objętościowo jednakowe: najważniejsza z nich „Koran”, czyli „słowo boże” przekazane przez Mahometa stanowi zaledwie 14% tekstu trylogii, Sira 26%, a Hadisy 60%”. Na „Koran” składają się tak naprawdę dwie części: wczesny „Koran” napisany w Mekce i późniejszy – w Medynie. „Koran” mekkański jest religijny, tymczasem medyński jest polityczny i prawniczy, a niemal w jednej czwartej poświęcony jest świętej wojnie, czyli dżihadowi. Przesłaniem podsumowującym „Koran” mekkański jest to, że Mahomet jest prorokiem Allaha i że ludzkość musi się mu podporządkować. Zgodnie z przesłaniem „Koranu” medyńskiego, jeśli nie wierzysz, że Mahomet jest prorokiem Allaha, wolno

cię skrzywdzić (włącznie z zabiciem). Czytelnicy „Koranu” mają z tym trudności i uważają to za sprzeczność. Jedną z kluczowych zasad „Koranu” głosi jednak, że gdy dwa wersy są wzajemnie sprzeczne, późniejszy wers jest silniejszy i lepszy niż ten wcześniejszy. Proces uzgadniania, który spośród wersetów jest silniejszy i lepszy nazywany jest abrogacją. Problem w tym, że Koran nie jest ułożony w sposób chronologiczny, zorientowanie się więc, który wers jest lepszy, nie jest łatwe. Ponadto jest w nim mnóstwo powtórzeń, te same historie przytaczane są wiele razy. Często nie są jednak kompletne i niejednokrotnie różnią się od siebie w szczegółach” [11]. W „Koranie” 64% tekstu poświęcone jest kafirom, w Sirze 81% ich dotyczy, a w Hadisach 37%. Kto to taki ten „kafir”? Osobnik „zły, wstrętny, najgorsza forma życia. Według „Koranu” można go oszukiwać, snuć przeciw niemu intrygi, nienawidzić go, brać w niewolę, wyśmiewać, torturować, a także krzywdzić w inny sposób” [11]. Wszyscy poza wyznawcami islamu są kafirami. „Koran” 47:4 „Kiedy więc spotkacie tych, którzy nie wierzą, to uderzcie ich mieczem po szyi; a kiedy ich całkiem rozbijecie, to mocno zaciśnijcie na nich pęta”. „Koran” 3:28 „Niech wierzący nie biorą sobie za przyjaciół niewiernych, z pominięciem wiernych. A kto tak uczyni, nie ma nic wspólnego z Bogiem, chyba że obawia się z ich strony jakiegoś niebezpieczeństwa. Bóg ostrzega was przed samym sobą i do Boga zmierza wędrówka”. „Przeklęci! Gdziekolwiek się znajdą, zostaną schwytani i zabici bez litości. Zgodnie ze zwyczajem Boga ustanowionym dla minionych pokoleń. A nie znajdziesz odmiany w zwyczaju Boga” [12]. Koran dzieli świat na wierzących i kafirów (niewierzących). Allah kocha muzułmanów i nienawidzi kafirów. W rzeczywistości celem „Koranu” jest stworzenie świata, w którym nie ma miejsca na kafirów. Zasady etyczne islamu, oparte na trylogii („Koran”, „Sira” i „Hadisy”), różnią się w zależności od osób, których dotyczą. Muzułmanin ma traktować drugiego muzułmanina jak członka rodziny, ale kafira można już oszukiwać. W „Koranie” znajdziemy 12 wersetów mówiących o tym, że muzułmanin nigdy nie może być prawdziwym przyjacielem kafira. Kafira, w

przeciwieństwie do muzułmanina, można wziąć również do niewoli.

Mamy zatem dwóch różnych Mahometów. Kiedy Mahomet nauczał religii w Mekce, jedynymi formami przemocy były potyczki słowne i walki na pięści. Gdy jednak udał się do Medyny, stał się politykiem i dżihadystą [13].

Islam polityczny zawsze przedstawia dwa sposoby traktowania kafirów – jest to więc etyka dualistyczna. Można ich traktować w najgorszy z możliwych sposób, bądź jak dobrych sąsiadów – w zależności, który sposób przynosi więcej korzyści muzułmanom. Kafirowie muszą podporządkować się islamowi we wszystkich aspektach życia politycznego i publicznego. Każdy aspekt ich cywilizacji musi podporządkować się politycznemu islamowi [14].

Według doktryny islamskiej każda kobieta ma niższą pozycję niż mężczyzna, a każda kobieta kafirska ma niższą pozycję niż kobieta, która wyznaje islam. Ponadto kobieta kafirska może być użyta jako niewolnica seksualna i zgwałcona; jest to moralnie akceptowalne w politycznym islamie, ponieważ sam Mahomet miał jeńców niebędących muzułmanami, których używał jako niewolników seksualnych [15].

Szariat często określa się mianem prawa. Obejmuje wszystkie aspekty życia, odnosząc się także do seksu, sposobu sporządzania testamentu, a nawet form witania się. Dotyczy również teologii, modlitwy, działalności charytatywnej i postu. Jedną z najważniejszych rzeczy, które należy wiedzieć na temat szariatu, jest to, że szariat uważa się za prawo Allaha stojące ponad prawem ustanowionym przez człowieka. Islamskie prawo powinno dotyczyć zarówno kafirów, jak i muzułmanów. Na przykład społeczność islamska wysuwa żądania zmiany naszej kultury, aby dostosować ją do zasad politycznego islamu, gdy muzułmańscy pracownicy fabryk domagają się czasu wolnego na modlitwę. W trakcie ramadanu żąda się od kafirów, aby nie jedli w obecności islamskich współpracowników. Jednym

z głównych dostosowań do szariatu jest ustanowienie oddzielnych sądów orzekających o kwestiach prawa rodzinnego. Problem w tym, że dostosowywanie się do szariatu nigdy się nie kończy. Istnieją rozmaite szkoły szariatu różniące się od siebie w pomniejszych kwestiach. Wszystkie szkoły zgadzają się jednak co do potrzeby prowadzenia dżihadu i nadania podrzędnego statusu chrześcijanom, żydom, ateistom i pozostałym kafirom. W ramach szariatu kafirowie nie mają prawa sprzeciwiać się „Koranowi” i sunnie ani ich podważać. Nie wolno im także krytykować Mahometa. Historycznie to właśnie szariat doprowadził do upadku chrześcijaństwa i innych religii na podbitych terenach [16].

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Barnaba d'Aix

Zdjęcie: [rehberkolejleri](#) (CC0)

Źródło: WolneMedia.net

Przypisy

[1] <https://lubimyczytac.pl/ksiazka/69956/mitologia-arabow#kup>

[2] Opracowano na podstawie „Islam – przyszłość czy wyzwanie?” (ISBN 978-83-7829-181-7) D. Pawsona i innych źródłach.

[3] Bill Warner, „Sira – życie Mahometa”, s. 15, ISBN 978-80-88089-66-7.

[4] Ze względu na to, że średnia długość miesiąca synodycznego wynosi 29,53 dni, kalendarze te mają zazwyczaj miesiące liczące po 29 i 30 dni. Faktyczna długość miesiąca synodycznego waha się w granicach od 29,268 do 29,838 dni.
https://pl.wikipedia.org/wiki/Kalendarz_ksi%C4%99%C5%BCyowy

[5] Abd Oul-Masih'Al Ghalwiry, „Geneza islamu i osoba Mahometa”, s. 29 i 31, ISBN 978-83-47809-27-4.

[6] Inne źródła podają, że Mahomet poślubiając Chadidżę miał 20 lat, a ona 40.

[7] <https://pl.wikipedia.org/wiki/Bahira>. Na Zachodzie znany jako Mnich Sergiusz, ponieważ bywa utożsamiany ze świętym Sergiuszem. Syryjski lub arabski mnich wyznania mandajskiego, nestoriańskiego albo ariańskiego, który zgodnie z muzułmańską tradycją przepowiedział przyszłość dorastającego Mahometa.

[8] Heinrich Graetz, „Historia Żydów”

[9] „Ks. prof. Michał Poradowski o skazanej na zniszczenie książce, którą – z ocalałego egzemplarza francuskiego – przetłumaczyliśmy i oddajemy do rąk P.T. Czytelników” – tekst na tylnej okładce książki Abd Oul-Masih’Al Ghalwiry: „Geneza islamu i osoba Mahometa”, ISBN 978-83-47809-27-4. Ks. Poradowski w Chile przez ponad 40 lat był profesorem na uczelniach katolickich tego kraju. Wykładał socjologię i naukę społeczną Kościoła najpierw na Katolickim Uniwersytecie w Santiago, a następnie związał się na stałe z Papieskim Uniwersytetem Katolickim w Valparaíso (1952–1989), gdzie był kierownikiem katedry socjologii. Wykładał także m.in. na Uniwersytecie Metropolitalnym ,Academia Superior de La Seguridad National w Santiago de Chile. Należał do wielu stowarzyszeń naukowych, m.in.: Sociedad Chilena de Sociologia, Sociedad Internacional S. Tomás de Aquino (Rzym), Sociedad Católica Argentina de Filosofía (członek honorowy); był wiceprezesem (od 1982) Asociación Católica Interamericana de Filosofía (ACIF) z siedzibą w São Paulo w Brazylii. Był członkiem czynnym zamiejscowym Polskiego Towarzystwa Naukowego na Obczyźnie (od 1970). Zaznaczył się jako organizator konferencji naukowych poświęconych marksizmowi, komunizmowi, leninizmowi, stalinizmowi i trockizmowi. Przez 13 lat (1953–1965) redagował i wydawał kwartalnik „Estudios sobre el comunismo”,

https://pl.wikipedia.org/wiki/Micha%C5%82_Poradowski.

[10] Bill Warner, „Szariat dla nie muzułmanów”, Brno 2016, s.

61, ISBN 978-80-88089-32-2.

[11] <https://www.cspii.org/pl/edukacja/artykuly/koran/>

[12] Bill Warner, „Sira. Życie Mahometa”, CSPI International, 2016, s. 8, ISBN 978-80-88089-66-7.

[13] <https://www.cspii.org/pl/edukacja/artykuly/dualizm/>

[14] <https://www.cspii.org/pl/edukacja/artykuly/piec-zalozen/>

[15] <https://www.cspii.org/pl/edukacja/artykuly/kobiety/>

[16] <https://www.cspii.org/pl/edukacja/artykuly/szariat/>